

Charles Péguy

Noseč bel mrtvaški prt
»Péguyjev pasijon«

Charles Péguy (1873–1914), Predverje skrivnosti druge kreposti, str. 157–160,
prevod in spremna beseda Gorazd Kocijančič, Mohorjeva družba, Celje – Ljubljana 2012

MATI GERVAISE:

Vera, ki jo imam najraje, govori Bog, je upanje.

Noč, sveta si, Noč, velika si, Noč, lepa si,

Noč z velikim plaščem.

Noč, ljubim te in pozdravljam in poveljučujem, ti si moja
velika hči in moja stvaritev.

O lepa noč, noč z velikim plaščem, moja hči z zvezdnim
plaščem,

Kličesh mi v spomin, meni samemu kličesh v spomin to
veliko tišino, ki je vladala,

Preden sem odprl otvornice nehvaležnosti.

In ti mi naznanjaš, meni samemu naznanjaš to veliko tišino,
ki bo vladala,

Ko jih bom zaprl.

O sladka, o velika, o sveta, o lepa noč, morda najsvetejša
izmed mojih hčera, noč z veliko obleko, z zvezdno
obleko,

Kličesh mi v spomin to veliko tišino, ki je bila v svetu

Pred začetkom človekove vladavine.

Naznanjaš mi to veliko tišino, ki bo zavladata

Po koncu človekove vladavine, ko bom ponovno zgrabil
svoje žezlo.

In na to včasih pomislim vnaprej, kajti ta človek res zganja
veliko hrupa.

Predvsem pa mi, Noč, kličesh v spomin to noč.

In jaz se je bom spominjal večno.

Odbila je deveta ura. Bilo je v deželi mojega ljudstva
Izraela.

Vse je bilo dopolnjeno. Ta velikanska avantura.

Od šeste ure je bil mrak nad vso deželo, vse do devete ure.

Vse je bilo dopolnjeno. Ne govorimo več o tem. To me
boli.

Ta neverjetni sestop mojega sina med ljudi.

K ljudem.

Za to, kar so iz tega storili.

Teh trideset let, ko je bil mizar med ljudmi.

Ta tri leta, ko je bil nekakšen pridigar med ljudmi.

Duhovnik.

Ti trije dnevi, ko je bil žrtev pri ljudeh.

Med ljudmi.

Te tri noči, ko je bil mrlič pri ljudeh.

Med mrtvimi ljudmi.

Ta stoletja in stoletja, ko je hostija pri ljudeh.

Vse je bilo dopolnjeno, ta neverjetna avantura,

S katero imam jaz, Bog, roke zvezane za vso svojo večnost.

Ta avantura, s katero mi je moj Sin zvezal roke.

Za vekomaj je zvezal roke moje pravičnosti, za vekomaj
odvezal roke mojega usmiljenja.

In celo pravičnost je iznašel proti moji pravičnosti.

Pravičnost ljubezni. Pravičnost Upanja. Vse je bilo
dopolnjeno.

Kar je bilo treba. Kakor je bilo treba. Kakor so naznanili
moji preroki. Tempeljsko zagrinjalo se je pretrgalo
na dvoje, od zgoraj do tal.

Zemlja se je tresla; skale so se razklale.

Grobovi so se odprli in mnogo teles svetih, ki so bili
mrtvi, je bilo obujenih v življenje.
In približno ob devetih je moj Sin zavpil
S krikom, ki ne bo zamrl. Vse je bilo dopolnjeno. Vojaki
so se vrnili v svoje vojašnice.
Smejali so se in zbijali šale, ker je bila naloga opravljena.
Izmena straže, na kateri ne bo več treba stati.
Samo stotnik je ostal in nekaj mož.
Čisto majhna straža, da bi varovala te nepomembne vislice.
Vešala, na katerih je visel moj Sin.
Le nekaj žena je ostalo.
Mati je bila tam.
In morda tudi nekaj učencev, a to ni prav gotovo.
Torej – vsak človek ima pravico pokopati svojega sina.
Vsak človek na zemlji, če ima to veliko nesrečo,
Da ne umre pred svojim sinom. In jaz sam, jaz Bog,
Zvezanih rok s to avanturo,
Jaz sam v tem trenutku, oče po tolikerih očetih,
Jaz sam nisem mogel pokopati svojega sina.
Tedaj, o noč, si prišla.
O moja hči, najdražja izmed vseh. Še to vidim in bom
videl v svoji večnosti,
Tedaj, o Noč, si prišla ti in v veliki mrtvaški prt zavila
Stotnika in njegove Rimljane,
Devico in svete žene,
In ta hrib in to dolino, na katera se je spuščal večer.
In moje ljudstvo Izrael in grešnike in hkrati tistega,
ki je umiral, ki je bil mrtev zanje,
In može Jožefa iz Arimateje, ki so se že približevali,
Noseč bel mrtvaški prt.